

Nuorten Osaisto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

TOINI TUULENSUU

Kurj. Helmi Mattson.

(Jatkoa.)

Toini punasteli tuollaista kuullessaan. Hän ei tiennyt mitä ajatella. Miksi se hänelle nyt alkoi noin makeilla...

Mutta silti hän ei voinut olla tuulematta hyvää mieltä, kun häntä kaunisti ylistettiin.

Ja sen sanoj vielä tuollainen hieno mies...

Vilhoakaan, vaikka niin paljon yhdessä oltiin, ei kertakaan häntä noin päin kasvoja kehunut...

He olivat tulleet aurinkoista valtatieä jo hetken matkaa, puheiden kaikenlaista.

Toini ihmetteli itselleen, kun ei hänen seurallaisensa jo ajattelle takasin paluuta, vaikka jo ollaan enemmässä kuin pohjoisissa matkaa.

Vaan tulokoon kun haluttaa, onhan se karskempi ihmellein...

Mutta kun he saapuivat metsämaahan, josta alkoi lähtyä Tuulensuuhun, huomautti Toini, että hänen tiensä lähtönsä nyt pois valtatiestä.

"Tahdotteko minut jo kerrasta täälläsi paluumaan?" huomautti Arvo.

Toini ei osannut mitään sanoa.

"Jos sallitte, tulen kanssanne vielä edemmäksi, vaikka paikoitinnesti. Minulla ei ole mitään kiirettä."

Eihän sitä Toini vastustanut. Päivä paistoi kuumasti, aivan hiotti.

Heistä tuntui paljon mukavammalta kulkea sitä metsäistä loppumatkaa.

Taällähän on paljon viilempi ja hertaisempi kävellä. Ainahan se Jopussa liitos seisoo."

"Olisiko täällä mitään mukavaa paikkaa, minne voisi istua hetkeksi. Vai eihän teitä mikään estäne puhelemasta kanssani vielä jonkun aikaa.

Minua huvittaisi jos te vain jidätte seurastani!"

Toini oli neuvotonna, mutta taas tuohon sanoo.

Häntä kuitenkin mieltyi.

Arvo Mannilan loistelas ja sievä käytös, ettei hän muka voinut toista loukua, vaan suostui hetkeksi jäämään, jos näkyisi joku mukava levähdyspaikka.

Samassa hän muisti, että vähän edempänä on kirkas lähde, lähellä tietä. Sinne hän oli joskus yksinkin kulkessaan poikennut ja istahduttu huohittamaan kirkolta palatessaan. — Tänä kesänä ei tosin kertakaan, mutta eihän hän ollut vielä usein tänä suvena kirkolla käynnään.

Arvo oli varsin halukas menemään sinne.

"Sehän onkin sopiva pysähdyspaikka. Siellä saa virvotusta janoinen sielu samalla kertaa."

Niin — hänellä oli ollut sielua tuohikippo viimekin kesänä sitavarten, että kulkiessa saattoi juoda.

"Pistin sen aina lähellä seisovaa koivun onkaloon piiloon. Lieneeko siellä vielä, vai olisiko joutunut hukkaan?" puhui Toini.

"Ei ole varja, vaikka ei olisi-kaan, tehdään uusi. Kai taskustani joku veitsi löytyy, jolla saa vuoltua koivun kylkeä," innostui Arvo jatkoamaan.

Lähde siellä kiisi kirkkaana, kuten ennenkin. Linnut lauloivat lähipuissa suloisesti.

Hieno tuulenhenki häiti pois liikaa hiottavaa kuumuutta.

"Tämäpä on herttainen paikka," ihastui Arvo. "Taälläkö te olette onnenkin istuskellut, Toini?"

Toini istui länteen reunalle kaatuneen puunrungon päälle.

Arvo Mannila askarteli tuohisen teossa.

"Jo teillä on sitenkin suloisia täällä metsässä. Suotta minä teille ehdotin, että pois muuttaisitte. Tämän herttaisempaa elämää ei missään liene. Ihän voisi sykkäillä ihastuksesta," riemuitsi Arvo, kun tuli tuohisen kanssa Toinin luo.

"Niin se on kesällä. En vaihtaisi elämäni mihinkään..."

Talvet ovat hankalla, tiet tuokossa, paljon lunta."

Hän muisti monta karsimystä talvisaikaan, mutta ei tahtonut jatkaa niistä kertomaan, ettei häiritseisi toisen iloa.

Nyt on kesän ihanin aika, mitäpä muusta!

Eihän näin ihanan kesäpäivänä luonnon helmassa viitsinyt karsimyksiään muistella, vaikeuksia mieleensä johdattaa, vaikka kuinka ne sinne pyrkivätkin.

"Hauskahan meillä täällä kuittekin nyt on, eikö olekin?" kysyi Arvo.

"Thanaa! Ihanaa!" ajatteli Toini mielessään.

Ihanampaa kuin tuskin milloinkaan ennen, mutta ei hän sitä avomielisesti toiselle tunnustanut, vaan virkkoi hiljaa: "Onpa niin."

Lähde kiisi ja kimailti kirkkaana, ihmislapset rupattelivat reunalla. Aurinko laskeutui hiljalleen länteen aivan entiseen tapaan.

Tuota ei tarhottavat huomannet, eivät muistaneet ajan kulua. Vasta ilan viileydestä huomasi Toini, että he mahtoivat olla metsässä jo kauan.

— Äiti luulee minun olevan isäni hautaa kukittamassa pöytämyöhään. Mitä hän ajattelisi, kun tietäisi, että olonkin näin lähellä kotia, eikä yksin, vaan...

"Kyllä minun nyt pitää lähteä, kiirehtii jo kotiin. Äitini odottaa jo. Kiitokohan lienee myöskin?"

"On tosiaan täällä aika kulu- nua. Emmehän ole huomannet sitä kumpikaan," sanoi Arvo.

Emme...

Lienee...

Saimi taas puolestaan oli Arvon lähettävillä niin paljon kuin voi — Aivan tahloj toisille näyttää, että hän tässä on ollut jo puoli...

Lienee...

Lienee...

Jatkoi vielä: "Saatat teitä lähemmäksi kotianne, Toini, mutta en nyt tule sinne enää tällä kertaa. Tulen toiste joskus, jos saan luvan?"

"Kiitos vain! Tervetuloa!" Toini oli hyvillään kun ei Arvo nyt tullutkaan hänen kanssaan perille.

On mukavampi, ettei äiti tien- nyt. Saahan hän olla siinä uskossa, että hän viipyi kauemmin hautausmaalla. Voisi vielä otaksua jotakin, jos nyt veisi seuralaisen.

Mutta siren Toini oli vähän epäluuloinen, tulisiko Arvo enää toistakaan kertaa, vaikka lupasi... Eipä hän tullut viime kesänääkään.

Vaan Arvo Mannila lisäsi hänen ajatuksiinsa toivon, kun hän virkkoi työlle:

"Olen vieränyt kanssanne ihanan päivän. Soisin, ettei se olisi viimeinen."

Hän puristi Toinin kättä, jäähyksiksi ja katsoi syvästi tytön silmiin.

Toini lensi punaiseksi... Arvo heilutti vielä mensesään hartua Toinille ja katosi sitten vihreän metsikön taa...

Metsolassa elämä jatkui entiseen tapaan.

Talon komeutta ja rikkautta koetettiin näyttää kaikella tavalla.

Nyt oli taas kutsuttu kesävieraita kaupungista.

Niitä tuli ja meni. Aina oltiin tuomassa tai vienässä. — Humua olla piti. Siellä oli kylän hienoston keskus.

"Metsolan neiti, Metsolan neiti", hänenpä nimensä oli alituisesti herraskaisen suussa. Eipä ollut sitä kemua eikä keke- riä, ettei Saimi ollut yhinä kaikista.

Puhuttiin paljon hänen elämänsä tapahtuvasta kiitlauksesta.

Olihan se yleisesti tiettyä, että Saimi oli kevat-talvella voittanut lukkarin pojan suosion ja että mahdollisesti kesän ajalla tehtäisi liitto.

Toisin ei Arvo Mannila enään viime aikoina ollut niin alituisen Metsolan vierana. Vain arveltiin, että se poissaoleminen johtuu hartasta luonnon ja ulkoilman ihailusta, joka hänelle oli luontaista. Siksi hän muka ei malttanut noudattaa jokoista kutsua, vaan halusi entiseen tapaan oleksella mieluummin vapaassa luonnossa.

Toiset tarkkasilmäisimmät vähän ihmettelivät, miksi Arvo ei lainkaan enää etsi Saimin seuraa, vaikka onkin joutokassa mukana. Päinvastoin ikäänkuin karttaa, kun voi sen tehdä sopivalla tavalla.

Saimi taas puolestaan oli Arvon lähettävillä niin paljon kuin voi — Aivan tahloj toisille näyttää, että hän tässä on ollut jo puoli...

Lienee...

Lienee...

Lienee...

solasta levitettiin huhuja, että pian Metsolan neiti ja Arvo Mannila menevät naimisiin. Kihlaus julaistaan tuossa paikassa...

Kiihkeästi sitä odotettiin, mutta ei sitä uutista vain kuulunut. — Näin pääsi kesä jo puoliväliin.

Arvo keksi jos minkälaisia tekosyitä, joiden nojalla koitti vapautua metsolaisten alituisesta ympäröimisestä.

Häntä ilahutti tieto, kun sai kuulla, että hänen äitinsä halusi tulla maalle hänen luokseen.

Arvo sai kirjeen sisareltaan Ihtikaupungista, jossa sisko oli jossain konttorivierassa.

— Sisar kirjoitti, että hän tulisi äidin kanssa Arvoa tervehtimään pikapuolin, niin pian, kun saisi loma-aikaa.

Äiti mahdollisesti jäisi enemmäksi aikaa Arvon luokse, jos Arvo vain sen suvaitsi?

Oli vanhalle ihmiselle terveydeksi maalaisto ja parempi ilmasto.

Se sanoma oli Arvolle mieleen. Ehkäpä sitten heidän turvin voisi keksiä parempia tekosyitä, jolla voisi puolustaa poissaoloaan Saimin luota.

Se tietokin riippuu siitä, mille kannalle äiti ja sisko asettuvat metsolaisten näiden.

Siskonsa Arvo kyllä tiesi olevan kovin seuranhaluisen ja vertaisiaan etsivän. Hän voisi olla Metsolan jokapäiväisenä vierana. Siitä Arvo vähän välitti.

Sillä hän, Warmma Mannila, ei saanut pitkää loma-aikaa. Niinollen se ei merkinnyt mitään, sillä hän Metsolan asioita arvosteli hyvin tai pahoin.

— Toista se oli äidin kanssa. — Kumpahan nyt näkisi, ovatko he hyödyksi tai vahingoksi hänen tuumilleen...

Arvo kiihkeästi odotti sukulaistensa tuloa. —

XVI LUKU.

Eihs luota lemmen hurmaan
Ei kesän karkeloihin...
Syksy hallat huurteen luo
Sula oven unelmoihin.

Pettää lintuin lieverrykset
Valat armaan unhoon jää — —
Jälellä vain karsimykset.
Syksy tuudet viillättää.

— Suloisemman kuin milloin-kaan laulelivat linnut lähteen luona koivupuussa.

Koivun lehdet olivat jo aikoja sitten kasvaneet täyteen ko-koonsa ja puu näytti ikäänkuin suoristaneen valkoista varttaan.

Mahtavasti katseli se alas läheteeseen, jonka vierellä se seisoi. Ylpeinä siitä, että sai niin usein suojaa antaa juurellaan kahdelle kauniille ihmislapselle. Heilutti koivu oksiaan keäkikesän hiljaisessa tuulessa.

Taaskin he tulevat sieltä, mietti koivu ja ilahutti innokkaasti enimmän vihreitä lehtiään.

Sieltä tulevatkin ne nuoret ihmiset, jotka lähteen vierustalla